

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по подадена жалба от СН. Т. М., ЕГН *****, с адрес гр.С, ул.“Б“ №, ет., ап., против наказателно постановление №21-4332-/ЗБЛД/-82/01.09.2021 г., издадено от Началник на ОПП-СДВР, с което на основание чл.81, ал.2, т.2 от ЗБДС е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл.7, ал.1 от ЗБДС.

Жалбоподателката оспорва процесното НП, като незаконосъобразно издадено, в нарушение на предвидените в ЗАНН процесуалните правила, поради което се иска неговата отмяна. В този смисъл навежда доводи, че в процесното НП е налице неяснота относно това кое от трите изпълнителни деяния, предвидени в разпоредбата на чл.7, ал.1 от ЗБЛД, е осъществила с действията си. Сочи, че не е посочено кое от законовите си задължения не е спазила – дали процесния СУМПС е повреден, унищожен или загубен, като освен това липсва описание в какво точно се е изразило виновното ѝ поведение, доколкото е изписан единствено члена на закона.

Алтернативно и в случай, че процесното НП бъде прието за законосъобразно и обосновано, моли съда да намали размера на наложеното ѝ административно наказание глоба до минималния такъв от 30 лева. Навежда доводи, че наказващият орган не е изложил мотиви за налагане на глоба в размер на 50 лева, а не на 30 лева.

Жалбоподателката не се явява и не се представлява в съдебно заседание. Не взема становище по същество на делото.

Ответната страна по жалбата: ООП-СДВР, не се представлява в съдебно заседание и не взема становище по наведените в жалбата възражения и по същество на делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП. Процесното НП е връчено лично на жалбоподателката на 29.09.2021 г., а жалбата срещу него е подадена на 06.10.2021 г., т.е. в законоустановения преклузивен срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН, поради което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява, че административнонаказателното производство против жалбоподателя е започнало със съставяне на АУАН №82/01.09.2021 г., от компетентно длъжностно лице: заемащо длъжността: „Началник група в ОПП-СДВР“ – Ирина Янчева Хаджиатанасова, в присъствието на един свидетел, също

длъжностно лице, за това, че на 27.08.2021 г., около 11:30 часа, в гр.София, в сградата на ОПП-СДВР, находяща се на ул.“Лазар Станчев“ №4, на гише №36, при получаване на /чете се „изработено“/ СУМПС, декларирала в заявление-декларация с №433200-91056/17.08.2021 г., съгласно чл.160 от ЗДвП, че СУМПС №280683490 е изгубено, с което е нарушила чл.7, ал.1 от ЗБЛД.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателката, срещу подпис, без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателката не се възползвала от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН, да представи в законоустановения срок писмени възражения пред наказващия орган.

Въз основа на така направените констатации в съставения АУАН, компетентно длъжностно лице – Началникът на ОПП-СДВР, издал процесното НП на 01.09.2021 г., с което на основание чл.81, ал.2, т.2 от ЗБДС наложил на жалбоподателката административно наказание глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл.7, ал.1 от ЗБДС, изразяващо се в това, че на 27.08.2021 г., около 11:30 часа, при получаване на документи за СУМПС на гише №36 в сградата на ОПП-СДВР, находяща се на ул.“Лазар Станчев“ №4, не представя СУМПС с №280683490. За същото СУМПС, лицето декларира, че е изгубено, за което обстоятелство е попълнило заявление-декларация, съгласно чл.160 от ЗДвП.

Изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прие за установена от събраните по делото писмени доказателства - процесните АУАН и НП; заявление-декларация от СН. Т. М. от 27.08.2021 г.; Заповед №8121з-493/01.09.2014 г., Заповед №8121з-818/09.07.2015 г. и Заповед №8121з-907/30.07.2015 г., и трите издадени от министъра на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на събрания по делото доказателствен материал, съдът приема за установено следното от правна страна:

Съдът намира, че както АУАН, така и издаденото въз основа на него НП, са издадени от компетентни длъжностни лица, съобразно заемащата от тях длъжност, съгласно приложените три броя заповеди на министъра на вътрешните работи. И двата акта са съставени в предписания от закона ред, в писмена форма и при спазване на сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Безспорно се установява от събраните по делото доказателства, че на посочените в АУАН и НП дата, час и място, жалбоподателката се е явила в сградата на ОПП-СДВР, където попълнила заявление-декларация с вх. №УРИ433200-91056/27.08.2021 г. по описа на ОПП-СДВР. От нейното съдържание става ясно, че същата е заявила издаване на дубликат на СУМПС и контролен талон, тъй като са откраднати /изгубени, унищожени/, като декларирала, че не е злоупотребила със СУМПС и контролния талон, че

същите не са отнети от органите на МВР, както и че, ако ги открие, ще ги върне в КАТ-„Пътна полиция“. Като причини за издаване на дубликат, жалбоподателката отразила на обратната страна на листа, че търгвайки към КАТ е установила, че ѝ липсва СУМПС, което е изгубено до другите документи. Данните, че жалбоподателката е попълнила заявление-декларация са отразени в обстоятелствените части на АУАН и НП, но на практика в тях липсва описание на съставомерните признаци на вмененото нарушение и на обстоятелствата, при които същото е извършено. Разпоредбата на чл.7, ал.1 от ЗБЛД вменява в задължение на гражданите, притежатели на български лични документи, да ги пазят от повреждане, унищожаване или загубване. Даденото в двата акта описание на изпълнителното деяние от обективна страна не е пълно и достатъчно за ангажиране на отговорността на жалбоподателката за нарушение на чл.7, ал.1 от ЗБЛД, защото от така обективизираното описание на фактите единственото, което става ясно е, че лицето е декларирало в заявление-декларация, че СУМПС е изгубено. Актосъставителят не е положил усилия да изясни кога и при какви обстоятелства жалбоподателката е останала без документ за самоличност. Този порок е пренесен и в процесното НП, въпреки опита на наказващият орган да допълни фактическата обстановка с факта, че нарушителят не е представил СУМПС, при явяване в сградата на ОПП-СДВР. В обстоятелствените части на АУАН и НП не се съдържа описание на факти, които от обективна страна да описват механизъм на извършване на изпълнително деяние „изгубване“, а направеното такова отразява по-скоро крайния резултат на едно такова изпълнително деяние. Същевременно, няма никаква яснота с кое свое поведение жалбоподателката е достигнала до този краен резултат – „загубване“ на СУМПС. Тези пропуски, допуснати в хода на административнонаказателното производство, съставляват съществени нарушения на императивните разпоредби на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, според които, както в АУАН, така и в НП, следва да се съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. В процесното НП въобще липсва индивидуализация на вмененото нарушение, което е равнозначно на липса на описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено.

Освен горното, съдът намира, че в хода на административното производство е допуснато още едно съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в неправилно определяне на датата на нарушението. Посочената дата – 27.08.2021 г., само формално изпълнява императива на чл.42, т.2, съответно на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, но това не е момента на извършване на изпълнителното деяние. При това нарушение, датата на неговото констатиране не съвпада с датата на извършването му, тъй като тези два момента са раздалечени във времето. Първо е изгубването - по какъвто и начин да е настъпило то, и последващо е неговото установяване. Релевантен за закона е първият момент, а посочването му в процесните АУАН и НП не е налице. Очевидно, пряко следствие и за този порок е липсата на пълно и ясно

описание на самото изпълнително деяние, изразяващо се в „изгубване“ на личен документ за самоличност.

Допуснатите нарушения са съществени, тъй като са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателката да разбере за какво точно нарушение е ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност. В случая се касае за липса на описание на всички съставомерни обективни признаци от обективната страна на вмененото нарушение, а това лишава съда от възможността да се произнесе по същество на спора, а именно: изпълнила ли е жалбоподателката задължението си по чл.7, ал.1 от ЗБДС - да опази СУМПС от изгубване. Това е самостоятелно основание за отмяна на санкционния акт на формално основание, без да се разглежда спора по същество. Предвид гореизложеното, съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде отменено, като незаконосъобразно издадено.

С оглед изхода на делото, право на разноси има жалбоподателката. Такива не се претендират от правоимащата страна, поради което съдът не следва да се произнася по този въпрос.

Водим от горните мотиви, съдът